

Kéri Ferenc: Kutyaabaj, macskabaj

vígjáték

Miklós – magányos nyugdíjas

Miki – Miklós fia

Saci – Miki felesége

Pötyi – Miklós szomszédja, szeretője

Adolf – Miklós kutyája

Cili – Miklós macskája

Színhely: Szoba tévével, fotellel, asztallal, székekkel. Esetleg karácsonyfa.

1. jelenet

MIKLÓS: *(Egyedül a színen. A tévé előtt ül, nézi a műsort.)*

ADOLF: *(A színen kívülről.)* Már megint a tévét bámulja. Mindig azt bámulja.

CILI: *(A színen kívülről.)* Mit nézzen, talán téged?

ADOLF: Szébb látvány lennék, az biztos. Majd én felvidítom. *(Bejön Civel.)* Mi van, Májki, zsidbasztod az agyadat?

CILI: Ne Májkiizz már folyton. Miért nem hívod te is Miklós úrnak, mint a jobbak.

ADOLF: Milyen jobbak?

CILI: Hát, én.

ADOLF: Na, ne röhögtesz, mert kiköpöm a májam. Máj be, máj ki. Mit néz öreg? Már megint a Reszkesetek betörök kettő? Igaz, minden évben az van. Hogy-hogy nem alszik? Én már unom ezt az idiótaságot. Vagy már annyira szar, hogy jó?

MIKLÓS: Ne ugass! Legalább karácsonykor fognád be a pofádat!

ADOLF: Szépen vagyunk. Úgy beszél velem, mint a kutyával. Majd ha én mondom magának. Akkor hogy áll majd a szája?

CILI: Igaza van. Én sem hallom a tévét.

ADOLF: Igaza? Nehogy már az ember parancsoljon.

CILI: Na, ha a kutyák parancsolnának, akkor lenne ám csak kutyavilág.

ADOLF: Cili, legyen már tartásod. Mint nekem. Legalább.

CILI: Azt mit tartasz, mi? Törzskönyvezett bolhákat?

ADOLF: Hallottál te a kutya-macska barátságáról?

CILI: Nem sokat. Sőt, annyit sem.

ADOLF: Én sem. Úgyhogy, viselkedj!

MIKLÓS: Na, végre reklám. *(Feláll, kimegy.)*

ADOLF: *(Kifelé, Miklósnak beszél.)* Legalább a WC ajtót csuknád magadra! Tüzér már nem lehetnél, mert baj van a célzással.

CILI: Hogy beszélsz? Nagypád lehetne.

ADOLF: Igen? Kíváncsi vagyok, hogy nézne ki apám. Fele ember, fele kutya.

CILI: Csak jelképesen értettem.

ADOLF: Jelképesen is elég furcsa lenne.

CILI: Hülye! *(Félretelepszik.)*

MIKLÓS: *(Bejön.)* Kár volt azt a sört meginni.

ADOLF: Milyen sört, Májkiám? Rég volt az már, nagyon rég.

MIKLÓS: Ne ugass! Nincs is itthon sör. *(Hosszú csend. Adolf folyamatosan nézi Miklóst.)*
Olyan mintha értenél. Te értesz engem?

ADOLF: Nem mondom meg.

MIKLÓS: Vagy valami furcsa rezonanciát hallasz a hangomban, és az ösztöneid vezérelnek?
ADOLF: Maradjál már Májki, én nem ember vagyok.
MIKLÓS: Vagy még azok sem, csak egyszerűen, vagy.
ADOLF: Mint, te, mi? Vagy már nem is nagyon vagy, mi? Na, vége a reklámnak.
MIKLÓS: Na, vége a reklámnak. Most már ne ugass!
ADOLF: Nézd akkor azt a hülye gyereket tovább. *(Félremegy ő is.)*
CILI: Na, mi van? Kidobtak?
ADOLF: Ki, mint macskát egészségügyi sétára, úgy.
CILI: Vicces vagy. *(Elfordul.)*
MIKLÓS: *(Kopognak.)* Ki lehet az ilyenkor? *(Ajtót nyit. Miki és Saci érkezik.)* Jó estét kívánok!
SACI: Jó estét!
MIKI: Szia!
MIKLÓS: *(Értetlenül a hát mögé néz, majd vissza.)*
MIKI: Szia!
MIKLÓS: *(Megint hátra néz, majd vissza.)*
MIKI: Szia! Nem ismersz meg?
MIKLÓS: *(Fürkészi.)* Ha teljesen őszinte akarok lenni, akkor azt mondom, nem.
MIKI: S ha nem akarsz őszinte lenni?
MIKLÓS: Akkor sem.
MIKI: Miki vagyok.
MIKLÓS: Mi? Ki?
MIKI: Hát, Miklós.
MIKLÓS: Az nem igaz, mert Miklós én vagyok.
MIKI: De én is Miklós vagyok, a fiad.
MIKLÓS: Miki, te vagy az?
MIKI: Én. Nem ismersz meg?
MIKLÓS: Most, ahogy nézlek... nem.
MIKI: Nem?
ADOLF: *(Felugrik.)* Nem értesz, öreg! Nem ismer, úgylát, viszlát. Le is út, fel is út.
MIKI: *(Megijed a kutyától. Riadtan ugrik hátra.)* Mit te gondolsz, ki te vagy?
ADOLF: Mi van, öcsi, betojtál?
MIKLÓS: Én valahonnan ismerlek. Ez a mit te gondolsz, ki te vagy olyan ismerős. A fiam mondta mindig. Azt hiszem.
MIKI: Most már megismersz?
MIKLÓS: Miki, te vagy az?
MIKI: Én, és már öt perce is az voltam.
MIKLÓS: Te? Mikor is mentél el?
MIKI: Húsz éve.
MIKLÓS: Hát, ez az.
MIKI: Bemutatom a feleségemet.
SACI: Saci. *(Kezet nyújt.)* De hát mi ismerjük egymást. Nagyon örvendek!
MIKLÓS: Igen? És minek örvendesz?
MIKI: Apa, ne kezd már.
MIKLÓS: Ha jól tudom, húsz éve is miatta mentél el.
MIKI: Vagy miattad, de ezt hagyjuk.
SACI: Én is azt gondolom, hogy hagyjuk a sebeket. Most inkább örüljünk, hogy ismét együtt vagyunk.
MIKLÓS: Nahát, megint örülni akar.

CILI: (*Körüljárja őket.*) Azt hiszem, lőttek a békés karácsonynak. Miklós úr, azért a májkonzervet ne felejtse el kirakni.

ADOLF: Májki, máj ki, máj be.

MIKI: Ezekbe mi ütött?

MIKLÓS: Nem bírják az idegen szagot.

MIKI: Anya?

MIKLÓS: Meghalt.

MIKI: Meghalt anya? Mikor?

MIKLÓS: Tizennyolc éve.

MIKI: És miért nem szóltál?

MIKLÓS: Hogy? Nem voltál itthon.

MIKI: Telefonon.

MIKLÓS: Nem volt telefonunk.

MIKI: Ja, az igaz.

MIKLÓS: Meg nem is tudtam a számodat, csak anyád.

MIKI: Miért nem kérdezted meg tőle?

MIKLÓS: Hogy, hát meghalt.

MIKI: Persze, igaz.

SACI: Szegény Kati néni. És, hogy ment el?

MIKLÓS: Nem ment el. Meghalt.

SACI: És hogy történt?

MIKLÓS: Mi?

SACI: A haláleset?

MIKLÓS: Hanyatt esett, és kész.

SACI: Nem tudtál segíteni?

MIKLÓS: Sose hagyta, hogy segítsék. Mindig, mindent egyedül csinált.

MIKI: Gondolom, nagyon megviselt.

MIKLÓS: Képzelheted. (*Hosszú szünet.*) Ti, hogy vagytok?

MIKI: Komolyan kérdezed?

MIKLÓS: Nem.

MIKI: De, apa!

MIKLÓS: Na, jól van, komolyan kérdelem. Mi van veletek?

MIKI: Alig, hogy elmentünk, összeházasodtunk. Majd nem sokkal utána megszületett Mikike.

MIKLÓS: Nektek gyereketek is van?

SACI: Igen, Mikike elmúlt már tizennyolc éves.

MIKLÓS: És még mindig Mikikézitek? Szegény gyerek.

SACI: Neki sem tetszik. Érdekes.

MIKLÓS: És még? Van még gyerkőc?

MIKI: Nem, csak Mikike.

MIKLÓS: Legalább egy jó hír.

MIKI: Na, de apa!

MIKLÓS: Jól van, tudod, sosem szerettem a gyerekeket.

MIKI: Tudom, hogyan tudnám.

MIKLÓS: Na, nehogy megsértődj már.

MIKI: Ha meg akarnék sértődni, nem jöttem volna ide. És, te, hogy vagy?

MIKLÓS: Ha röviden kell válaszolni, azt mondom, jól. Ha egy kicsit jobban kifejthetem, akkor azt mondom, a problémákat leszámítva, jól. S ha teljesen őszinte lehetek, akkor azt mondom, kurva jól.

MIKI: Mindig választékosan tudtál fogalmazni. Ezt hogyan is gondold?

MIKLÓS: Meg van mindenem: pénz, egészség, kutya, macska, nő...

SACI: Ne haragudj Miklós, de én úgy hallottam, hogy nőt mondtál.

MIKLÓS: Nőt mondtam? (*Bólogatnak.*) Akkor az.

SACI: Nő?

MIKLÓS: Persze, csak ilyen alkalmi nőcske.

MIKI: Részletekre nem vagyunk kíváncsiak.

SACI: Dehogynem.

MIKI: Na, de drágám!

ADOLF: (*Miklóshoz.*) Ha most elkezdesz Pötyi néniről beszélni a szomszédból, én rögtön kimegyek háyni.

CILI: Hányhatsz helyettem is.

MIKI: (*Adolfhoz.*) Mit te gondolsz, ki te vagy? Volt beleugatni?

ADOLF: Nézd mán, most jött ide, és már játssza a nagyságos urat. Kisfiú vagy te itten, baszkikám.

MIKI: Mi ütött ebbe a kutyába? Most mit ugat?

MIKLÓS: Mondtam már, nem bírja a szagodat.

MIKI: Na, de apa! Ma már fürödtem.

MIKLÓS: Az ember szagot.

MIKI: Sose volt kutyám. Honnan kéne nekem ezeket tudnom?

ADOLF: Na, kisfiú, jobb, ha meghúzod magad, s nem ugatsz bele mindenbe.

MIKLÓS: Na, most már elég, hogy beleugatsz mindenbe. Mars a helyedre! (*Adolf félrevonul Cilivel.*)

CILI: Gyere, hagyjuk őket ömlengeni.

ADOLF: Mi az az ömlengés?

CILI: Mit tudom én.

ADOLF: Akkor miért használod?

CILI: Ez jött a számra.

MIKLÓS: (*Kis szünet után.*) Hol is tartottunk?

SACI: A nőnél.

MIKI: De, drágám, azzal már végeztünk. Mindenkinek lehetnek titkai. Jó is van ez így.

MIKLÓS: Húsz éve is az volt a baj, hogy túl kíváncsi voltál. Emlékezz csak!

MIKI: Na, jól van, apa, ne hánytorgassuk fel a múltat. Most itt vagyunk, és ez a lényeg.

MIKLÓS: Nektek.

MIKI: Miért, te nem örülsz, hogy itt vagyunk?

MIKLÓS: Örüljek?

MIKI: Gondold csak át, nem-e jobb lenne, ha örülnél?

MIKLÓS: Jó, akkor örülök. De tényleg.

SACI: Én egy kicsit magatokra hagylak benneteket.

MIKLÓS: Hova, hova?

SACI: Tennék egy két betűs kitérőt.

MIKLÓS: Ei?

SACI: Nem ei, hanem WC. Ott van ahol volt? (*Miklós bólogat. Saci indulna ki.*)

MIKLÓS: Nem értem én ezeket a modern kifejezéseket. Bocs, de nem töröltem fel.

SACI: (*Visszafordul.*) Mit?

MIKLÓS: Majd meglátod.

SACI: Ajaj! (*Kimegy.*)

MIKI: Apa, tudom, hogy sosem bocsájtod meg, hogy csak úgy itt hagytalak benneteket, de Sacit nagyon szerettem, és szeretem ma is. Választanom kellett, értsd meg. Vagy ő, vagy ti.

MIKLÓS: És, kit választottál?

MIKI: Apa!

MIKLÓS: Csak vicc volt.

MIKI: Viccnek azért kicsit durva.

MIKLÓS: Nekem mondd.

MIKI: Baj, hogy eljöttünk?

MIKLÓS: Baj. (*Kis szünet.*) De tudod mit? Karácsony van, s ilyenkor az ember szíve tele van szeretettel. Lehet, hogy az enyém is. Ilyenkor könnyebben megbocsájtunk. Lehet, hogy én is.

MIKI: Lehet?

MIKLÓS: Lehet, s lett is. A haragba is belefárad az ember. Miért nem bocsájtanánk meg, ha lehet.

MIKI: És Saci?

MIKLÓS: Mi van Sacival?

MIKI: Neki is megbocsájtasz?

MIKLÓS: A mindent tudni akarok, a mindenbe beleütem az orromat, a mindent én tudok jobban viselkedésre gondolsz? Tudod mit, megbocsájtom neki is. Hisz, anyád sem volt különb. Azzal meg jól elvultunk. Drága fiam! (*Miki nyakába borul, szótlanul állnak.*)

SACI: (*Bejön.*) Mit látok, mit látok? Szent a béke?

MIKLÓS: Gyere te is a keblemre, kis menyem. (*Hárman ölelkeznek. Kis szünet, majd abbahagyják az ölelést.*) De jó, hogy itt vagytok!

SACI: Feltöröltem.

MIKLÓS: Mit?

SACI: A szétfolyt... folyadékot.

MIKLÓS: Köszönöm szépen! Innátok valamit?

MIKI: Tudod, hogy én nem bírom az italt, de nem szeretnék megbántani, úgyhogy köszönettel elfogadjuk.

MIKLÓS: Van itthon egy kis házi borom.

SACI: Az jó lesz, papa. Ha mondhatom ezt?

MIKLÓS: Persze, hogy mondhatod. Mindegy egyébként, csak anyámat ne szidjátok, mert azt nem szeretem. (*Előveszi a bort, tölt.*) Emelem poharam a békés visszatérésre!

MIKI: A közös jövőre!

SACI: A mára, s arra, hogy kutwabajunk egymással!

ADOLF: A kutyákat ezért hagyjuk ki, kisanyám, mert a kutyák azok érző lények. Néha megmarják egymást, de húsz évig nem haragszanak a másakra. Igaz, nem is élnek húsz évig.

SACI: (*Adolfhoz.*) Tán megértetted, hogy azt mondtam, hogy kutwabaj?

ADOLF: Ne kötözködj, ne kötözködj, mert úgy beleharapok a püspökfalatodba, hogy két hétig hason fekvé nézel tévét, az biztos.

MIKLÓS: Fogd már be a pofádat! Na, azért mondom. Ennétek egy kis bejglit? Másom nagyon nincs itthon. (*Eléjük teszi. Esznek.*)

SACI: Te nem eszel, papa?

MIKLÓS: Köszönöm, nem. Magas a cukrom. Vigyázni kell vele. Egyetek nyugodtan. Én addig megnézem, hogy hogyan bánik el ez a vásott kölyök a betörőkkel. (*Leül a tévé elé. Miki és Saci falatoznak.*)

PÖTYI: (*Matatás az ajtónál, saját kulcsa van hozzá. Beviharzik köntösben, a tévé és Miklós közé áll. A nézőknek háttal kitarja a köntösét.*) Na, mit szölsz, kandúrom, a karácsonyi csipke kavalkádhoz?

CILI: A kandúrokat hagyjuk, ha kérhetem, mert a Miklós úr már rég nem az.

PÖTYI: Itt a kifli a hot dogodhoz.

CILI: Hot dog, az jöhet.

PÖTYI: Forró-e már a kutya, vagy melengessem egy kicsit meg a virslidet?

ADOLF: Majd mindjárt megtudod, hogy milyen forró a kutya, te, csoroszlya.

CILI: Mi az a csoroszlya?

ADOLF: Olyan, mint a matróna, csak más.

MIKLÓS: Nem baj, hogy nem vagyunk egyedül? *(A fiatalok felé bök a fejével.)*

PÖTYI: *(Összerántja a köntösét.)* A fenébe, most hülyét csináltam magamból?

MIKLÓS: Kicsit.

PÖTYI: *(Rövid szünet.)* Nem mutatsz be?

MIKLÓS: Már bemutatkoztál.

PÖTYI: De mégis, ahogy illik.

MIKLÓS: Na, jó. A fiam, a menyem, és ő itt a legkedvesebb szomszédasszonyom, Pötyi.

(Hirtelen felugranak.)

SACI: A nő.

MIKI: Mi van?

SACI: Örvendek, hogy megismerhetem, még ha ilyen bizarul is.

MIKI: A régi Pötyi néni.

PÖTYI: Néni ám az öreganyád térde kalácsa, az.

MIKLÓS: Felugrottak.

PÖTYI: Azt láttam. De még hogy.

MIKI: Nem most, hanem úgy általában.

PÖTYI: Általában? Hány évente is?

SACI: Mi tagadás, húsz.

PÖTYI: Húsz? Tudod, hány férfit használtam el én ez idő alatt?

SACI: Nem, de el tudom képzelni. Látom, most is munkaruhában van.

PÖTYI: Édesem, az hogy nekem mi a munkaruha, és mi nem, azt hiszem, neked ahhoz semmi közöd.

MIKI: Na, de Pötyi néni, jó hogy össze nem vesznek. Karácsonykor.

PÖTYI: Ha még egyszer lenénizel, bokán rúglak.

MIKI: Jól van. Pötyike! Így már jó?

MIKLÓS: Egyébként néha-néha be szokott ugrani a szomszédasszony.

PÖTYI: Persze, másnaponta.

MIKLÓS: Igen, húsvét másnap, karácsony másnap, meg ilyesmi.

PÖTYI: Mit nem mondasz? Hát nem bírnád ki addig.

SACI: Mit nem bírna ki?

PÖTYI: Hát, amit a férfiak nem bírnak ki, azt.

SACI: *(Mikihez.)* Te érted, mit mond?

MIKI: Azt hiszem, rajtad kívül mindenki érti.

SACI: Csak én vagyok ilyen hülye?

PÖTYI: Úgy néz ki, most, te. De hogy ki ne fúrja az oldaladat a kíváncsiság, a kényeztetést, azt.

SACI: *(Elpirulva az arcához kapja a kezét.)* Azt?

MIKLÓS: Azt, azt. Na, de igyunk már a szerencsés találkozásra. *(Tölt.)*

MIKI: Én azt hiszem, be fogok csípni.

SACI: Úgysem láttalak még spiccesen.

MIKLÓS: Na, és akkor mi van, ha becsípsz? Itt alszotok.

PÖTYI: *(Miklósához.)* Akkor ma nem lesz lamúr?

MIKLÓS: Ma lazul lesz, nem lamúr. Különben is, nem árt a pihenés.

PÖTYI: Miklós, te unsz engem?

MIKLÓS: Ez azért kemény kifejezés. Az én koromban már nem úgy megy.

PÖTYI: A múlt hónapban is ezt mondtad.

MIKI: Igyunk már végre, mert kezdünk elmenni pajzánba.

MIKLÓS: Egészségünkre!

MIND: Egészségünkre!

SACI: *(Mikihez, aki az alkoholtól vigyorgásra vette a figurát.)* Mi lesz Mikikével?

PÖTYI: Mikike már jól érzi magát, úgy látom.

MIKI: Mindegy mi lesz Mikikével, én már pompásan érzem magam, az biztos. Csak azt a macskajajt, azt tudnám elkerülni. Az a baj, akkor nem emlékszem semmire.

CILI: Hagyjuk ki a macskákat az egészből. Beittál, mint egy csacsi, te, részeg disznó.

ADOLF: Mi az, állatkerti sétán vagyunk, vagy mi a szösz?

CILI: Ez a részeg bájgúnár emlegeti itt a másnaposságot. Mit csinálod a fesztivált, te, illuminált kappan.

ADOLF: Mi az, már a baromfiudvar is felsorakozott.

PÖTYI: Ki az a Mikike?

MIKLÓS: Ki, ki? A gyerekek.

PÖTYI: Gyerekek is van?

MIKI: Nem nézte ki belőlem?

PÖTYI: Hát, mindig is értettél a technikájához...

SACI: Ezt nem értem. *(Miki gyorsan tölt magának, s gyorsan ki is issza. Még jobban vigyorog.)* Mit akar ezzel mondani?

PÖTYI: Csak azt, hogy a fiatal Miki átjárt hozzám hébe-hóba. Tanulni.

SACI: Igaz ez?

MIKI: Ki kérdi?

SACI: A feleséged. Ki kérdezné?

MIKI: Rég volt. Voltam vagy tizenöt.

MIKLÓS: Tizenöt?

MIKI: Ja, tizenöt. De már ivarérett.

SACI: És meddig tartott?

MIKI: Addig, amíg meg nem ismertelek.

SACI: De akkor már huszonkettő voltál.

MIKI: Akkor addig. Ki számolta? *(Tölt még magának, s kiissza.)* Felejteni akarok. Ej, de jó kedvem van.

PÖTYI: Nem kellett volna nekem átjönni.

SACI: Én is azt gondolom. De ezen lehet segíteni.

PÖTYI: Hogyan?

SACI: Hogy szépen hazamegy, úgy.

MIKLÓS: *(Pötyihez.)* Mindig tudtam, hogy nagy nő vagy, de ez még engem is meglepett. *(Mikihez.)* Akkor most sógorok vagyunk, fiam.

MIKI: Mi van? Mik vagyunk?

MIKLÓS: Sógorok, szőr mentén.

MIKI: Tudtam, hogy van bennünk valami közös.

PÖTYI: Bennetek? Bennem.

MIKLÓS: Büszkék lehetünk rá. *(Pötyihez.)* Azt hiszem, jobb lenne, ha tényleg haza mennél.

PÖTYI: Úgy gondolod? Vissza fogtok még engem sírni.

MIKLÓS: Azt hiszem, ez az, ami nem fog előfordulni.

MIKI: Pá, kis aranyom, pá, nem zavarom, pá, csak elhagyom, pá...

SACI: Miki, te be vagy rúgva.

MIKI: De még mennyire.

PÖTYI: Akkor a szívélyes marasztalást nem veszem komolyan. Jó éjt! *(Miklóshoz.)* Majd holnap átjövök.

MIKLÓS: Nem kell sietni.

MIKI: Lehet sietni! *(Iszik még egyet.)* Hol is tartottunk. Jaa! Pötyi néni épp menni készül.

PÖTYI: *(Bokán rúgja Mikit.)* Amit mondtam, megmondtam.

MIKI: Kő két ló.

PÖTYI: Milyen ló?

MIKI: Nem tetszik emlékezni? A Rózsa Sándor, azt hiszem.

PÖTYI: Ez tényleg be van rúgva. Édesem, jobb, ha lefekteted.

SACI: Inkább én, mint maga.

PÖTYI: Szádat alapállásba. Jó éjt mindenkinek! *(Senki nem köszön vissza. Elmegy.)*

MIKI: Ki volt ez?

MIKLÓS: Most megjátsszod magad? *(Sacihoz.)* Ez mindig ilyen, ha többet iszik?

SACI: Nem tudom, még sosem fordult elő. Jó kis kalamajka volt itt.

MIKLÓS: És főleg karácsonykor.

MIKI: Karácsony van?

MIKLÓS: Nem, ez a mennyország, és én vagyok a Szent Péter.

MIKI: Bejutottam! Hurrá!

MIKLÓS: Jaj, jaj, jól kezdődik. És mi lesz még holnap?

SACI: Csak ezt éljem túl.

MIKI: Drágám, jó helyen vagyunk. Ez itt Szent Péter, és itt van az ő két angyala.

SACI: Kire gondolsz? A kutyára, meg a macskára?

ADOLF: Na, ebből elegendem van. Megyek a lépcsőházba aludni. *(Indul.)*

CILI: Megyek veled én is. Ott foghatok egy-két egeret, mert, hogy itt vacsora nem lesz, az már biztos. *(Indul.)*

ADOLF: Májki, kinyitod, vagy berúgjam?

CILI: Bentről hogyan tudnád berúgni, gondolkozz!

ADOLF: De nagy okos vagy! Lezsibbasztottak ezek az eszement emberek.

MIKLÓS: Ki akartok menni? *(Kiengedi őket.)* Eredjetek.

MIKI: Az angyalok távoztak. Szent Péter elbocsájtotta őket. Kiűzettek a mennyországból. Minő tragédia! *(Miklós közben kimegy.)* Érzed ezt a nyugalmat? Hallod a patakcsobogást?

SACI: Apád ment WC-re, s nem csukta be maga után az ajtót.

MIKI: Apám? Jaa, apám. Jó neki. *(Ráborul az asztalra.)*

SACI: Legalább neki legyen jó. Ha már itthon van. *(Hosszasan nézelődik.)* Kellett nekünk ide jönni. Bár, legalább kibékültetek. S az már jó.

MIKLÓS: *(Jön vissza.)* Feltöröltem.

SACI: Az jó. Nagyon jó.

MIKLÓS: Elaludt?

SACI: Úgy látom, el. Nem gondoltam volna, hogy ennyire nem bírja az alkoholt.

MIKI: *(Felemeli a fejét.)* Jó napot kívánok!

MIKLÓS: Már este van.

MIKI: Akkor jó estét kívánok!

MIKLÓS: Jó estét!

MIKI: Kihez van szerencsém?

MIKLÓS: Ez most vicc, ugye?

MIKI: Kihez van szerencsém?

MIKLÓS: Az apád vagyok, Miki, az apád.

MIKI: Apa, te vagy az? *(Lassan Saci felé fordul.)* Csak nem? Anya! *(Hosszú, néma csönd.)*

Függöny.